

Sygn. akt II PK 139/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa I. B.

przeciwko [...] Szpitalowi [...] w S.

o odszkodowanie w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 21 lutego 2013 r. Zarzucono naruszenie: 1) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., 2) art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 100 § 1-2 pkt 6 k.p., 3) art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 100 § 1-2 pkt 1-2 k.p., 4) 8 k.p., 5) art. 18^{3a} k.p. i art. 18^{3b} k.p.

W ocenie pozwanego skarga jest oczywiście uzasadniona. Podniesiono także, że „w sprawie występują istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu o dopuszczalności przeprowadzania przez pracodawcę – w zakresie niezbędnym dla ustalenia ewentualnego naruszenia obowiązków pracowniczych i za pomocą użytych środków – kontroli przyczyn wyjść pracowników w czasie pracy, podanych przez pracowników w sposób przyjęty u danego pracodawcy w regulaminie pracy, o

czym mowa w art. 104⁹ § 1 pkt 9 k.p. i czy dokonywanie incydentalnych kontroli odnoszących się do niektórych tylko pracowników, co do których pracodawca powziął informacje o możliwości podawania nieprawdy ma wymiar dyskryminujący pracownika ze względu na uregulowania art. art. 18^{3a} i 18^{3b} k.p. jak też narusza sferę prywatności pracownika?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Skarga kasacyjną jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22). Dotyczy to w szczególności sformułowanych przez skarżącego rzekomych zagadnień prawnych. Istotne zagadnienie prawne występuje, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu ale przede wszystkim o jurydyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976).

W zaskarżonym wyroku stwierdzono, że „powódka zachowała obowiązującą u pracodawcy procedurę związaną ze zwolnieniem od pracy, która określona została w § 69 regulaminu. Powódka poinformowała 12 stycznia 2012 r. swojego bezpośredniego przełożonego lek. med. K. N.-W. o zamiarze wyjścia prywatnego i uzyskała na nie zgodę. W tym miejscu warto zauważyć, że u pracodawcy nie istnieją żadne precyzyjnie określone regulacje dotyczące przyczyny zgłaszania potrzeb wyjść prywatnych, wobec czego trudno zaaprobować stanowisko pozwanego, że podanie nieprawdziwej przyczyny wyjścia prywatnego może stanowić przyczynę utraty zaufania pracodawcy”.

W związku z powyższym, nie sposób uznać, że rozpoznanie przez Sąd Najwyższy wskazanych rzekomych zagadnień prawnych miałoby w ogóle znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy (zob. postanowienie SN z 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl.). Z tego samego powodu nie można uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Poza tym ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają – nie można twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne *prima facie*, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (postanowienie SN z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, niepubl.).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.